

terne til fuld Forsørgelse til dem, der opholde sig i Forsørgelseskommunen, den anden: tre Fjerdedele af Understøttelsen til dem, der opholde sig i en anden Kommune, og endelig en Fjerdedel til dem, der opholde sig i førstnævnte Kommune, men ikke ere forsørgelsesberettigede der. Disse Udgifter opføres paa paa de kommunale Regnskaber paa en særskilt Konto, altsaa ikke under Fattigvæsenets Konto, men paa en Konto i Righed med Væsenets, Skolevæsenets og lignende, og efter at dette Regnskab som det øvrige kommunale Regnskab er revideret af de kommunale Revisorer og decideret af vedkommende Myndighed, indsendes en Afskrift af denne Konto til Overøvrigheden, der da har at gennemgaa og berigtige den, om der er noget at berigtige, og derefter indsende den til Indenrigsministeren, som saa har at bestemme, hvor meget denne Kommune da skal have. Udgifterne falde fuldt ud paa Kommunerne. Hvor store de kunne blive, kunne vi ikke i dette Øjeblik sige, det er et Forsøg, men det er altsaa saadan, at selve Udgiften, hvor stor eller lille den end bliver, lægges paa Kommunen ved dette Forslag, men til Gengæld for dette bærer Statskassen forhaabentlig Halvdelen. Indtil videre ville De se, at der staar i § 9, at Statskassen tilstuder indtil 2 Millioner til dette Formaal. Naar nu altsaa alle Regnskaberne ere indkomne, vil der i Indenrigsministeriet blive gjort en Fordeling efter de Udgifter, de have haft i de forskellige Kommuner. Dog er der den Bestemmelse, at ingen Kommune kan faa mere end Halvdelen af, hvad den har ydet. Altsaa til denne Understøttelse er der opført 2 Millioner Kr., hvoraf dog først den ene kommer til Brug i Løbet af de første 4 Aar. Naar vi ikke have ment at kunne faa gennemført, at det bliver 2 Millioner straks, da er det ogsaa af den Grund, at vi nu efter det Rendskab, vi have til disse Forhold, have den Mening, at der ikke vil blive gjort Brug af 2 Millioner straks, men at efterhaanden, som det vokser frem, vil det nok komme til det Resultat. Man vil hertil muligvis sige: ja, naar det kunde blive fuldt udviklet efter dette Lovforslag, vilde det dog altsaa kun være 4 Millioner til Raadighed. Dette er ikke rigtigt, der er den Sum, som er nødvendig, thi Kommunerne maa virkelig yde det, som er nødvendigt, selv om de ikke kunne faa Halvdelen af dette hjem, og i det Tilfælde, at Summen altsaa skulde vokse saa højt, at det skulde overstige langt de 4 Millioner, altsaa meget mere end Halvdelen af det, de kunne faa hjem fra Statskassen, maa vi se, om denne Sag kunde udvikle sig paa en saa-

dan Maade, at Folket i sin store Almenehed vilde være tilfreds dermed. Jeg er da overbevist om, at det Tidspunkt ogsaa vil komme, at vi sige, at saa maa vi jo give yderligere Tilskud til Hjælp til Kommunen i fornødent Fald. I hvert Fald er Sagen betrygget ved, at vi have indtil en Million om Aaret i de 4 første Aar og indtil 2 Millioner for de efterfølgende Aar til denne Sags Ordning. Nu vil man maasse sige: Er det ikke for galt at lægge disse Folks Stæbne i Kommunalraadens Haand. Jeg er af dem, der have Tillid til Kommunalraadene, og jeg tror ogsaa, at netop i dette Tilfælde kan man have fuld Tillid til dem, thi det vil være i Kommunalraadens Interesse at holde saa mange som mulig paa denne Afdeling frem for at faa dem over paa den almindelige Fattigkonto, thi komme de derover, skal Kommunen betale hele det Tilskud, som skal ydes saadanne Personer af Kommunekassen. Jeg tror ogsaa, at Kommunalraadene saa vidt muligt ville tage disse Personer med, men skulde der til en eller anden Tid være noget at klage over, saa have vi en Appelret i § 10, som gaar ud paa, at vedkommende trængende, som finder sig forurettet, kan klage til Overøvrigheden, men hvis hans Klage ikke tages til Følge, da er det endeligt. Der er ikke Tale om at gaa til Domstolene, men til Overøvrigheden. Her vil man maasse sige: Er dette ikke for lidet, burde den trængende ikke have en højere Ret at appellere til. For mig er dette nok. Jeg er overbevist om, at dersom Sogneraadene eller Kommunalraadene have sagt Nej, og det er tiltraadt af Overøvrigheden, da er det rigtigt, og da maa vedkommendes Klage være ubegrundet. Jeg er temmelig sikker paa, at i saa Tilfælde vilde Indenrigsministeren ikke gaa til en Dom, der var modsat af disses. Dersom derimod Overøvrighedens Resolution overfor vedkommende Kommunalraad ikke tages til Følge af Kommunalraadet, da kan den appellere Sagen til Ministeren, og Overøvrigheden vil altsaa der i Grunden blive den klagedes Sagsfører i Modspætning til Sogneraadet. Jeg mener altsaa, at denne Sag er fuldt betrygget. At man ogsaa bør lægge det i Overøvrighedens Haand at varetage, at Kommunerne ikke skulle misbruge Loven og sætte Folk ind paa den, som ikke ere kendte værdige dertil, eller i det hele misbruge Loven imod dens Aand, ja, det er da vel den største Part enig om.

Jeg har nu blot tilbage den sidste lille § 11, og med Henhyn til den skal jeg kun sige, at naar Forslagsstillerne have affattet den saaledes: „Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder i Kraft den 1ste Juli